

Jan Lintner :

Matyášové ze Sudetu v Soběslavi.

Matyášové ze Sudetu neměli sice v Soběslavi vlastního zikupu, ale někteří členové tohoto rodu žili v Soběslavi za války třicetileté. Tak ve svém stáří uchýlil se z Vodňan do Soběslavě Kašpar Matyáš ze Sudetu, jenž napsal tu 2. prosince 1638 svůj kšaft; z něho jest možno pro genealogii Matyášů vytěžit tato zajímavá data: Druhá manželka Kašparova jmenovala se Alžběta a žila ve Vodňanech na Matyášovském domě; pan Kašpar rozešel se s ní patrně ve zlém, jakž vysvítá ze slov, jimiž odůvodňuje, proč manželce své odkazuje ze svého majetku toliko 100 kop, ačkoliv měl v úmyslu odkázati jí všechno: »Ač jsem na jiném nebyl, jedině všechno za ní zanechati, však že mě v starosti mé opustila a když jsem jí schvalně o nemoci mé oznámil, ke mně přijíti nechtěla a ke mně se neposlušně chovala, protož jí všehovšudy jmění svého . . . tímto mým pořízením zbavuju«. V Soběslavi bydlel Kašpar Matyáš ze Sudetu u své sestry Rozíny, provdané za Václava Prokécia ze Šnéperku a na Přehořově; jí odkázal všechno své jmění. Aug. Sedláček v Ottově slovníku naučném pod heslem »ze Sudetu« uvádí, že Kašpar Matyáš měl bratry Daniela, Zachariáše a Mikuláše. Kašpar Matyáš však ve svém kšaftu zmiňuje se o svých bratřích Albrechtovi a Janovi, kteří upadli v nemilost u J. M. císařské a utekli ze země. Brzy po sepsání kšaftu Kašpar zemřel, neboť již 5. ledna 1639 zvou Soběslavští vdovu po něm Alžbětu k publikování kšaftu, jenž vešel bez námitek v moc právní 24. února 1639. Kašpar Matyáš ze Sudetu pohřben byl patrně ve farním kostele sv. Petra a Pavla, k jehož záduší odkázal 20 kop.

123

R. 1639 připomíná se v Soběslavi Zikmund Matyáš ze Sudetu, synovec Kašparův. Týž po bitvě bělohorské odešel ze svého statku Vstuh u Čes. Budějovic a žil nějaký čas v J. Hradci, Třeboni a v Horách Ratibořských. Roku 1630 byl již zase na Vstuhách, ale pro nedostatek osedlých lidí těžko hospodařil. Vysvítá to z jeho dopisu z 17. června 1630 (Archiv knížete ze Schwarzenberku v Třeboni IB 1P 1b), jímž se domáhá, aby mu byl vydán jeho poddaný Václav Pražák; píše: »Připouštím toho k uvážení panu hejtmanu (Jan Eckrsdorf z Hlaváče, hejtman v Třeboni), kterak mám hospodařiti, když nemám takových lidí, kteří by mi pracovati pomohli.« Proto není divu, že dne 24. října 1633 prodal Vstuhy a Urtinovice k panství třeboňskému a usadil se v Soběslavi. Bydlel na domě sirotků Šturmovských a ačkoliv obec zakládal penězi, přece nebyl, aspoň od některých měšťanů soběslavských, v městě rád viděn. Zejména poručníci Šturmovští Jan Ryba a Bartoloměj Weismon mu často dávali z domu výpověď. Roku 1643 jednal s vdovou po Václavu Vojířovi Saskovi o koupi Červeného Újezdce, ale jak se zdá, k trhu nedošlo. Poslední zpráva o Zikmundově pobytu v Soběslavi jest z prosince r. 1649.